

OMI Nederland

Alphen

Sjaak Terken, pastoor van een bloeiende wijngaard

Het Land van Maas en Waal, Tweestromenland, het land van groene weiden en zware rivierklei, het land van groene bomen en grote vruchtbaarheid. En daarin in het Zuiden ligt in een grote bocht van de Maas: Alphen.

Alphen - in het latijn Alba - het is er goed - is een rustig, stil en vredig dorpje, ver van het grote verkeer, ver van de steden, ver van allerlei lawaai. Je zou hierbij kunnen denken aan het boek 'Dorp aan de Rivier' van Antoon Coolen. Want Alphen ligt schuin tegenover Lith, aan de gelderse Maaskant. Het is een echt dijk-dorp met een lintbebouwing van 8½ km. lengte, opgedeeld in 3 buurtschappen: de Kerk en Molendijk, de Schans en Moordhuizen met de Doorbraakdijk. De kern van het dorp wordt gevormd rond de kerk. Verder staan de boerderijen verspreid in de polder.

Naar de naam Alphen te oordelen is dit dorp een kleine Romeinse nederzetting geweest. We treffen hier dan ook de resten van een vroegromaans kerkgebouw aan van ±800-900. Omdat deze kerk regelmatig door het kwelwater onder water stond, heeft men in 1473 deze kerk vol grond gestort en gebruikmakende van de bestaande bouw een nieuwe grotere kerk opgebouwd, die ongeveer 3 meter hoger ligt. Toen werd ook de toren verhoogd.

In 1929-1932 werd ná de watersnood van 1926 deze kerk gerestaureerd en uitgebreid met een zijbeuk en 2 kruisbeuken. Dit grote en bijzonder goed geslaagde werk werd verricht door de bekende architect Valk.

Sinds 1986 is men deze kerk weer aan het restaureren. En dit zal duren tot 1992. Hiermee heb ik een kleine situatieschets gegeven van het dorp, waar ik pastoor geworden ben. Hier zou je kunnen spreken van de pastoor van de bloeiende wijngaard, want ik woon in een oude, grote pastorie, die goed is onderhouden en die een grote bloemen-, fruit- en groententuin heeft.

Dit hele gebied is lang geïsoleerd geweest en is eerst sinds de zestiger jaren ontsloten door de Heemstraweg en in 1979 door de Tolbrug bij Wamel. Het water, dat de oorzaak van deze geïsoleerdheid was, heeft een stempel op de bevolking gedrukt. Dit merk je dan ook bijzonder in de sociaal-maatschappelijke verbondenheid onder de bevolking en evenzeer op kerkelijk-religieus gebied. De mensen hier zijn bijzonder vriendelijk en behulpzaam, maar je kunt ook wel weken moeten wachten, voordat je iets gedaan krijgt. Dit laatste is afhankelijk van het oordeel van degene, die het moet doen.

Na 1½ jaar horen, zien en veel zwijgen begin ik aardig gewend te raken met de

gewoontes en de gebruiken. De mensen stellen hier ziekenbezoek zeer op prijs. Dit is een hoofdstuk apart. In vier steden: Nijmegen, 's-Hertogenbosch, Oss en Tiel moeten acht ziekenhuizen bezocht worden. In vijf plaatsen moeten zeven tehuizen voor ouderen of gehandicapte ouderen bezocht worden. Vandaar dat ik met medewerking van de parochievergadering een begeleidingsgroep voor zieken en ouderen heb mogen oprichten. Negen vrijwilligers die begonnen met een cursus van tien avonden van twee uur te volgen.

Als pastoor probeer ik net als alle pastores hier Gods Woord te verkondigen, dienstbaar te zijn en de mensen steeds sterker bewust te laten worden, dat de Kerk een zaak is van

ons allemaal en dat er een tijd komt, dat zij als parochie hun pastoor of pastor zullen moeten delen met anderen. Ik heb werk genoeg. Op dit moment ben ik bezig met het inrichten van een dagkapel, die verwarmd wordt met infraroodstralers.

Mariet van de Berkmortel vervult als gastvrouw op de pastorie een mooie en belangrijke rol in het pastoraat. Zij ontvangt, neemt boodschappen aan, meldt zaken, lost soms zelf zaken op, regelt sommige afspraken, buurt en schenkt koffie aan velen en hoort vaak meer dan ik. Daarbij heeft zij nog tijd voor haar grote hobby: de bloementuin.

Kort samengevat: Wij maken het goed!!

p. Sjaak Terken, OMI